



SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ



DUBEN 2000

8.30 BK	Jiří Gruber	2. dubna	9.00 BD	Jaroslav Vitek
10.00 ČK	Jiří Gruber	4. postní	10.30 Kuř	Jaroslav Vitek
	<i>skautský den</i>		13.45 Tiš	Jaroslav Vitek
14.15 Rych	Jiří Gruber			
8.30 BK	Petr Šandera	9. dubna	9.00 BD	Jaroslav Vitek
10.00 ČK	Petr Šandera	5. postní	9.45 Tiš	
8.30 BK	Jiří Gruber	16. dubna	9.00 BD	Jaroslav Vitek
10.00 ČK	Jiří Gruber	Květná	13.45 Tiš	Jaroslav Vitek
	<i>křty</i>		19.30 BD	Jan Keller
14.15 Rych	Jiří Gruber			
19.00 BK	Pašije, VP	20. dubna	19.00 BD	Jiří Malý,
		Zelený čtvrtek		Jaroslav Vitek, VP
10.00 BK	Jiří Gruber, VP	21. dubna	9.00 BD	Jiří Malý,
17.00 Rych	Jiří Gruber	Velký pátek		Jaroslav Vitek, VP
19.00 ČK	Jiří Gruber, VP		18.00 Tiš	Jaroslav Vitek, VP
	<i>pěvecký sbor</i>		19.00 BD	
8.30 BK	Olga Tydlitátová, VP	23. dubna	9.00 BD	Jaroslav Vitek, VP
10.00 ČK	Olga Tydlitátová, VP	Velikonoční	10.00 Kuř	VP
	<i>pěvecký sbor</i>	neděle	13.45 Tiš	VP
14.15 Rych	Jiří Gruber, VP			
10.00 BK	Jan Pokorný	24. dubna	9.00 BD	
		Velikonoční		
8.30 BK	Olga Tydlitátová	30. dubna	9.00 BD	Jaroslav Vitek
10.00 ČK	Olga Tydlitátová	1. po velikonočních		

LEGENDA: BK Betlémský kostel BD Blahoslavův dům
 ČK Červený kostel Tiš Tišnov
 Rych Újezd - Rychmanov Kuř Kuřim

* Brněnský biskup Církve československé husitské

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

SETKÁVÁNÍ

DUBEN 2000

ČÍSLO 4

ROČNÍK 2



Modlitby dětí

Anketa - Vztah k uprchlíkům

Dobry to bylo

Výročí - MuDr. Antonín Fleischer

Boží okno - Zlaté ruce

Tolerance

Skrytá církev

Husovický dvorek

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Modlitby dětí na biblické hodině

Pane Bože! Litujeme, že hřešíme, že tě často neposloucháme a chceme jít svou cestou. Také nepomáháme svým bližním a myslíme jenom na sebe. Amen.

Pane Bože, litujeme toho, že jsme hříšní, chamtiví a pyšní. Nepomáháme lidem v nouzi a nechceme se rozdělit se svými kamarády. Jiné pomlouváme místo toho, abychom vyznávali své hříchy. Amen.

Pane Bože, prosíme tě za všechna zvířátka, za sirotky, za faráře, za naši rodinu, za kamarády a bezdomovce. Také za mé nepřátele, abych jim uměla odpustit. A za všechny hříšníky, narkomany, alkoholiky a zloděje. Amen.

Pane Bože, prosíme tě za nemocné, opuštěné, slepé a hluché i za lidi, kteří nevědí kudy kam. Dej nám sílu k tomu, abychom mohli pomoci těm, kteří nemají tatínka a maminku nebo střechu nad hlavou. Přimlouvám se také za náš slepičí mozeček, ať konečně dojde k rozumu. Amen.

Pane Bože, prosím tě, abys mi pomohl a odpustil, že jsem několikrát zalhala a vím, že to nebylo ode mě fér. Prosím, abys přál mé rodině dobré věci a nemám zrovna na mysli sladkosti, ale například, aby se nám nestala nehoda. Možná si nezasloužím být uznána jako hodná holka, ale prosím stejně o tvou lásku. Amen.

Pane Bože, děkuji ti za vše, cos pro nás udělal dobrého, za to, jak se o nás staráš. Amen.

Anketa

Myslíte, že je náš sbor dostatečně otevřený k příslušníkům národnostních menšin a uprchlíkům?

Vůči uprchlíkům a příslušníkům národnostních menšin by měla být otevřená především naše společnost, víme ovšem, že tomu tak často není. Jsou známé případy, kdy se pořádají podpisové akce např. proti vybudování táborů pro uprchlíky v tom kterém městě. Církev, natož sbor, nemá možnost v tomto směru do řešení problematiky uprchlíků zasahovat, ani hmotně nějak podstatně nemůže tento problém vyřešit. Jistě jsme ale povinni v nám známých případech pomáhat mírnit těžkou životní situaci účinnou všestrannou pomocí.

Adam Hladký, duchodce

Snad ano, alespoň nevím o opačném případě. Myslím si, že celkově je situace přístupu lidí k menšinám lepší než se deklaruje v médiích. U mnoha zejména starších lidí zůstávají předsudky k jiným, zvláště pokud mají špatné osobní zkušenosti. Věřím však, že příslušníci národnostních menšin či uprchlíci, kteří to myslí vážně, budou sborem přijati. Proti nedůvěře pomůže nejspíše bližší poznání. Vztah dokumentuje i úspěch sbírek věcných i finančních pro trpící z bývalé Jugoslávie.

Jan Franců, vysokoškolský učitel

Obecně vzato jsou jednotliví členové našeho sboru zřejmě otevřenější pro příslušníky jiných národnostních skupin než běžná česká populace. Objeví-li se ve sboru takový člověk, je snad i celkem dobře přijat. Otázka zní, zdali to není málo jen pasivně čekat, až si nás lidé odlišných kultur a jazyků najdou. Jsem si vědoma, že práce s těmito mnohdy problematickými skupinami přináší mnohá rizika a je opravdu náročná na čas i schopnosti člověka. Určitě by však stálo za to hledat cestu k těm „jiným“, zvláště k těm, kteří jsou tak často opovrhováni nebo se mezi Čechy příliš doma necítí. Jsou to např. Ukrajinci a příslušníci jiných národností, najímání na otrockou práci, nebo Rómové, jejichž životní styl je nám tolik cizí. Nedaleko od Brna je také umístěn uprchlický tábor - i zde je určitě mnoho prostoru pro pastorační i trochu obyčejné lidské pomoci.

Hanka Grombiřiková, výzkumný pracovník

Myslím si, že sbory naší církve jsou dostatečně otevřené a připravené přijmout všechny lidi. Mezeru spatřuji snad v nedostatečném oslovení těchto skupin lidí. Možná by bylo dobré, abychom se více zajímali o jejich každodenní život, jejich potřeby a problémy a spolu s oporou duchovní jim poskytli i pomoc lidskou. Pak by se tito lidé mohli stát jak členy našich sborů, tak i našimi přáteli.

Marta Doubravová, studentka

Myslím, že na tuto otázku nemůže odpovědět jednotlivec jen sám za sebe. I když se účastníme sborové práce vlastně všichni a jsme účastní i na celém společenském dění, pořád jsme jen malá církevní skupina, kterou samozřejmě zajímají osudy národnostních menšin. Nevidím však možnost, jak se k nim přiblížit a nabídnout jim společenství ve sboru, leda by se k nám sami přiblížili.

S uprchlíky jsme v částečném spojení hmotném, které obsahuje i duchovní nabídku. Jako jednotlivci jsme ochotni jim pomoci. Dá se čekat, že se s nimi osobně budeme setkávat častěji – a tak budeme moci svou otevřenost ukázat reálněji.

Blanka Pavlincová, duchodkyně (vysokoškolský pedagog)

Nevím. Tihle lidé zatím naše vrata míjejí. Co bychom jim nabídli kromě podané ruky, zpěvníku, židle v sále a posezení u kávy? Představuji si, že ve své vykořeněnosti a nejistotách plynoucích z jinakosti potřebují nefalšovaný zájem, pochopení své situace, místo, kde je rádi vidí, při nich stojí a jsou ochotni poradit, pomoci, zkrátka **domov**. Kde jinde by to měli hledat, než v rodině Božích dětí, které se neděli co neděli za ně modlí? Odtud by mohli vycházet a praktickou pomoc – s pomocí a podporou bratří a sester – hledat na místech a v institucích k tomu určených. Stálo by nás to čas a přemýšlení, poučenost, koncepci (kromě otevřených dveří našich křesťanských domácností, roztažených stolů, přidaných talířů). Chceme to? Jako své osobní selhání ve funkci sborové sestry chápu případ paní z Rumunska, která přišla do našeho sboru a po čase odešla, aby to, co hledala u nás, našla jinde. Ne, že bychom se nesnažili. Vytrvalosti je třeba a zájmu. O otevřených srdcích a rukou v našem sboru nepochybují. Dva problémy mi vyvstávají, když o věci přemýšlím: 1. jak se k těm uprchlíkům a příslušníkům národnostních menšin donese, že je ve sboru čekáme, abychom spolu žili z evangelia, a 2. kdo z nás tu naši ochotu zorganizuje, až přijdou.

Naděje Popelářová, sborová sestra

Myslím, že je otevřený (resp. byl by otevřený, kdyby nějaký uprchlík nebo příslušník národnostní menšiny přišel). Problém bude asi v tom, že co někdo pokládá za otevřenost, jiný už může brát jako narušení soukromí. Vzhledem k tomu, že se sbor skládá z jednotlivých lidí, tak se dá velmi těžko odhadnout jejich reakce a někdo „cizí“ si může připadat jako nechtěný vetřelec, a nebo se cítit jako doma. Nikoho takového v našem sboru neznám, proč u nás nikdo takový není, nevím. Anebo u nás je a my si to ani neuvědomujeme. A to by bylo asi nejlepší, nevidět žádný rozdíl mezi mnou a druhým člověkem.

René Pikna, zaměstnanec banky

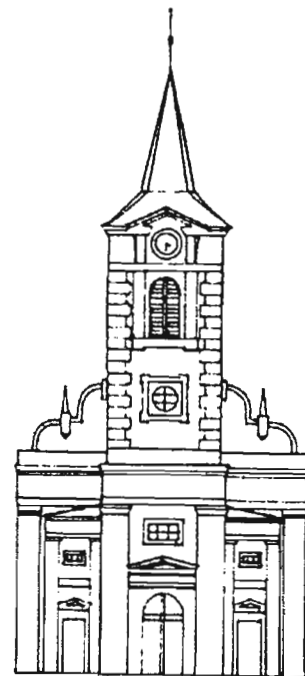
Každý týden přichází na faru několik lidí, kteří žádají o peníze nebo se ptají na práci. Většinu z nich více či méně laskavě odmítnu. Občas však podlehnou a „půjčím“ jim na cestu. Když přišel pan Levaneuski, moc jsem jeho běloruštíně nerozuměl. Potřeboval především právní pomoc. Ve své vlasti byl politicky pronásledován. Jeho žádost o statut politického uprchlíka se již rok vyřizuje. Jeho rodina zůstala v Minsku. Bratr Petr však potřeboval víc než jen právní pomoc. Zázemí domova. Přijetí. Začal pravidelně přicházet na bohoslužby a biblické hodiny. Požádal mně o křest. Přiznám se, že jsme zprvu váhal a leccos si ověřoval. Nakonec mě přesvědčil sám svou niternou vírou a znalostí Písma. V uprchlickém táboře prožil úzkost samoty a opuštěnosti. Křest pro něj znamenal jistotu, že už není sám. Co když jsem se kdysi musel učit rusky právě pro tuto chvíli...

Jiří Gruber

Rozhovor

Dobrá to bylo

Vzpomínání bratra Františka Šedivého při jeho stých narozeninách



Můžete nám na začátek povědět něco o svém životě?

Narodil jsem se 20. dubna 1900 v Brumovicích. Bylo nás sedm sourozenců. Čtyři kluci a tři děvčata. Maminka byla rozená Škrhová. Její rod pocházel z Krumvíře a babička z Moutnic - katolička. Přestoupila při svatbě. Můj pradědeček žil v Krumvíři. Tam se narodila i moje maminka. Rod Šedivých se na Kloboucko dostal z Čech, když byla založena obec Kašnice.

V Brumovicích jsem chodil do obecní školy, v Kloboukách do měšťanky a v Podivíně jsem chodil jednu zimu do hospodářské školy. Pak jsem pracoval doma v hospodářství, vedl obchod se smíšeným zbožím a v roce 1928 jsem odešel z Brumovic do Prahy a později do Brna, kde bydlím od svých třiceti let. Za první republiky jsem byl obchodní zástupce v továrně na barvy. Odtud jsem po válce přešel do velkoobchodu drogerie, kde jsem byl až do penze v roce 1969.

Vzpomínáte si na kloboucký sbor, v kterém jste v mládí vyrostl?

Dobře si vzpomínám na nejvýznamnějšího klobouckého faráře Ferdinanda Cisaře. Byl to menší pán a výborný kazatel. V kázání měl vždycky nějakou báseň. Tou kázání začínal i končil. Dodnes mám doma jeho Postilu. Mluvil vždycky spatra, byl menší, sotva ho bylo na kazatelně vidět. Byl však opravdu výborný řečník. Jako kluk jsem v kostele sedával v lavici u bočního vchodu. Ženy sedávaly na levé straně, muži vpravo. Ostatní muži seděli na galeriích. Manželé tenkrát seděli každý jinde. Neexistovalo, aby seděli spolu. Žádný muž by si nedovolil sednout do ženských lavic. Varhaníkem byl tehdy bratr Pilát. Ten měl hlas. Když zpíval, přehlušoval všechny. Hrál i zpíval současně.

Jak jste se do kostela dostávali?

Do Klobouk jsme chodili každou neděli pěšky, ať pršelo, ať bylo bláto nebo zima. Jak jsme vylezli z Brumovic na kopec, už jsme slyšeli první zvonění. To bylo v devět a my jsme věděli, jestli máme přidat nebo je ještě dost času. Druhé zvonění bylo o půl desáté, kdy bohoslužby

začínaly. Poprvé se zvonilo na jeden zvon, potom na všechny čtyři.. Když se nám podařilo přijít dřív, chodili jsme pomáhat kostelníkovi. Z brumovské mládeže chodili tenkrát do kostela všichni, chlapci i děvčata. Chodili jsme rádi, kostel byl plný - navrchu i dole. Z Morkůvek však už tehdy chodila spíš děvčata. Mezi muži tam bylo hodně volnomyšlenkářů.

Vzpomínáte si na svou konfirmaci?

Pravda že. V druhém roce jsme měli konfirmační cvičení celý týden. Učilo se v kostele a ze školy jsme byli ten týden omluveni. Odpovědi jsme se učili nazpaměť, otázek bylo mnoho. Tam nebyl možný žádný švindl z katechismu.

Při konfirmaci jsme všichni stáli okolo stolu Páně. Kluci dole a děvčata na stupínku. Pan farář Bednář chodil kolem nás a zkoušel. Když někdo nevěděl, druzí mu pomáhali. Probral se celý Heidelberský katechismus.

Před zkouškou přišel pan superintendent a museli jsme se pořádně vytáhnout. Nikdo přitom nevěděl, jaká otázka na něj přijde. Museli jsme se hlásit. Já jsem to ale dost uměl. Pan farář nám zdůrazňoval, že musíme mluvit hlasitě, aby nás rodiče a příbuzní slyšeli. Vždyť bude plný kostel. Tak jsem vždycky spustil co jsem mohl a tetičky potom říkaly: „Vidět tě nebylo, ale slyšet ano! Všichni si šeptali, co prý je to tam za kluka, že není ani vidět.“

Při konfirmaci jsme na sobě měli poprvé šaty, vázanku, límeček a kytíčku do kapsičky. Děvčata byla všechna v kroji. Konfirmace trvala do dvanácti hodin. Večeře Páně byla až potom, další neděli. Pak byl doma slavnostní oběd. Svou konfirmaci si dobře pamatuji. Kmotr nás tehdy kořmo zavezl do kostela. Každý dostal při konfirmaci biblický verš, ale mně se to ztratilo, ani nevím, kam jsem to strčil. Zůstala mi jen fotografie.

Jak jste tehdy vlastně trávili neděli?

Dopoledne se šlo do Klobouk na bohoslužby. Císař kázal nejímň půl hodiny. Kostel začínal o půl desáté a končil o jedenácté. Domů jsme přišli akorát v poledne. Když šla maminka do kostela, uvařila nejstarší sestra. Odpoledne ve 2 hodiny byl v modlitebně v Brumovicích nešpor. To už vedli presbyteri. Střídali se a bylo to dobrý, pěkný. Předtím v jednu hodinu byla nedělní škola pro děti. Tehdy bylo ohromně dětí. V každé rodině šest, někde i osm. Nedělní školu vedl také presbyter nebo učitel. Evangelický učitel, to byla tehdy v kazatelské stanici veliká pomoc.

To jste vlastně byli celou neděli v kostele.

Na odpolední nešpory chodily spíš starší tetičky, muži chodili jen ráno do Klobouk. Nešpory byly vždycky slabší. Mládež šla do kostela do Klobouk a pak až večer do sdružení. To bývalo moc hezké. Na programu byly písně a modlitby. Bratr Bednářik nám hrál na harmonium, učitelé nám předčítali z knih. Na vánoce byl stromek, naučili jsme se básničky, nachystaly se sladkosti. Všichni jsme museli umět nějakou báseň a pak se besedovalo. Na vánoční stromky jsme vzpomínali všichni moc rádi.

Jak to bylo tehdy s ekumenou?

Vztahy s katolíky byly tehdy na nůž. Katolický farář byl dost ostrý. Smíšených sňatků moc nebylo. Hledělo se, aby manželé byli stejné víry. Hody však byly za Rakouska ještě společné. Ve dvacátém roce vznikl v Kloboukách Sokol a brzy byl založen i v Brumovicích. Ve škole jsme měli jednu místnost jako tělocvičnu. Sokoli i orli pak měli hody zvlášť. Pokrokovější katolíci ale šli s námi.

Nenarušil Sokol sborový život?

Když byl založen Sokol, nikdy se v neděli dopoledne necvičilo. Chodili jsme do Sokola, chodili jsme i do kostela.

Jak to tehdy vypadalo ve škole?

Školní vyučování začínalo modlitbou. My evangelíci jsme se modlili společně s katolíky Otčenáš a potom se katolíci modlili Zdravas Maria. To už jsme mlčeli, i když jsme to uměli za ta léta nazpaměť také. Ve třídě visel kříž a kalich. Ted' nevím, jestli byl i v Brumovicích, ale v Kloboukách na měšťance určitě byl.

Jak jste se do školy dostávali?

Do kloboucké měšťanky jsem chodil každý ráno pěšky. O půl sedmé už jsme na sebe s klukama pískali. Byla to cesta na tři čtvrtě hodiny. Každý den. Bláto nebláto, sníh nesníh, šlapalo se pěšky. Od jara jsme chodili bosí.

Školní kuchyni jste asi tenkrát neměli?

Jídlo jsme si nosili z domu. Na záda jsme měli kabele, s sebou hrníček, maminka nám uvařila vajíčko a dala krajíc chleba. Dostávali jsme také dva krejčary a k řezníkovi jsme si chodili koupit kousek buřta. Tatínek mi pak v jedné hospodě zamluvil talíř polévky a já vždycky v poledne odběhl ze školy do hospody a dostal jsem tam plný talíř. Odpoledne byla škola až do půl čtvrté. A pak se šlo zase pěšky domů. Doma se psaly úkoly a pomáhalo v hospodářství. Každý čtvrtek bylo prázdné. To jsme byli doma, ale do školy se chodilo i v sobotu. V první třídě jsme ještě psali kamínky na tabulku. Sešit a tužku jsme měli až ve druhé třídě. Náboženství byla jedna hodina týdně.

Kdo myslíte, že měl největší vliv na vaši víru?

Nejvíce mi utkvěly tři osoby: Bednář, Šoltész a Císař. Tyto jsme nejvíce poznali. Vikář Straka byl na nás moc ostrý. Jak jsme něco neuměli nebo zlobili, přetáhl nás knížkou přes hlavu. Císař byl také přísný, to je pravda. Přísnost ale musí být. Jak se povolí, tak je po kázni veta.

Chodili jste do kostela z povinnosti?

Kdepak, my jsme chodili rádi. Měl jsem ještě po tatínkovi kurentem psaný kancionál. Měl jsem ho vždycky pod paží, když jsem šel do kostela. Každý jsme si nosili svůj. Já jsem chodil do kostela opravdu rád, i všichni mí známí, celá naše rodina.

Kdy jste byl vlastně v kostele poprvé?

Když jsem šel do třetí třídy. Předtím jsem chodil do nedělní školy do modlitebny v Brumovicích. Když jsem začal chodit do měšťanky, chodil jsem už pravidelně. Rodiče nám řekli, běž do kostela. Sami se střídali, někdo musel zůstat doma s malými dětmi. S kočárky do kostela to tehdy neexistovalo. V kostele bylo tichoučko. Dnes, když jsme v kostele, to ruší. Ale je psáno, nechte maličkých přijít ke mně.

V Kloboukách prý bývala jakási zvláštnost ohledně svatebních ohlášek?

U všech svateb se ohlašovalo, jestli jsou snoubenci zachovalí. Když nebyli, tak se neřeklo nic. Ohlášky musely být tři neděle po sobě, pak teprve byla svatba. Na svatbu se jezdilo kočárem. Nevěsta a ženich a svědkové stáli před stolem Páně, hosté seděli. Ještě si pamatuji manželský slib: „Já vedle tebe stojící všechno dobré i zlé s tebou rád a trpělivě snášeti budu.“ Křtiny byly také ve všední den, mimo shromáždění. Každá rodina si to domluvila s farářem zvlášť, přijeli s kmotry a byla to čistě soukromá věc. Museli přijet do kostela, doma se nekřtilo. Křtilo se asi za čtrnáct dnů nebo tři neděle po narození.

Jak to bývalo při pohřbu?

Když někdo zemřel, zůstalo tělo doma a pohřeb musel být do tří dnů. Když zemřel můj tatínek, pohřeb vykonal pan superintendent. Tělo se dalo do zvláštní světnice do truhly a pak byla před domem pobožnost. Farář s rodinou byli v domě a část lidí venku. Cestou se zpívalo, zpěvák

předříkával. Pohřební kázání bylo nad hrobem. Parte se tehdy nedělalo. Aby se lidé o pohřbu dozvěděli, muselo se za nimi zajet. Když zemřel otec, bylo to roku 1922, musel jsem jet za rodinou do Borkovan, na Kašnici, do Klobouk a do Morkůvek, aby věděli, kdy pohřeb bude. V Kloboukách to bylo zařízeno tak, že faráře vozil jeden sedlák. Kdo měl vlastní koně, ten si pro pana faráře jel sám. Za pohřeb se samozřejmě platilo - faráři i ostatním - kočimu, zpěváku atd. Na to byla taxa. Pan farář však nikdy neudělal výjimku, že by chudobnějšího pohřbíval jiným způsobem než bohatého sedláka. Nikdy se nemluvilo o osobě, vždycky jen z bible. Životopisy nebyly tehdy zvykem. Jedině si pamatuji, když za války byl zabit mladý člověk a pan superintendent pak mluvil o frontě a o válce. Dnes se mi líbí ekumena, že jdou na pohřeb do kostela i katolíci a naopak.

Kam chodíte v Brně raději? Do Betlémského, nebo do Červeného kostela?

Na Pellicově se mi to zdá být takové domácí, útulnější. V Červeném kostele je to příliš velké, hlas se lomí, je to hlučnější. V Červeném kostele sedím vždycky v páté lavici a sleduji reproduktor na sloupu, který mi to říká. Faráři do tváře nevidím, tak to jen jakoby z povzdálí pozoruji. Víc se dnes chodí do Červeného. Pro mládež je to na půl devátou příliš brzy.



Milý bratře, děkuji Vám za rozhovor, obdivuji Vaši paměť a rád bych spolu s Vámi poděkoval za Boží milost, které se Vám dostalo v tak dlouhém věku i v radosti, s kterou se dodnes účastníte života v církvi. Těším se, že své sté narozeniny oslavíte nejen v kruhu své rodiny, ale také v naší kavárničce (19.4.), ve velkopátečním shromáždění v Brně a o velikonoční neděli v Kloboukách. Ať Vás Pán Bůh opatruje a přidá k Vaším dnům ještě mnoho dalších - stejně dobrých.

Zaznamenal a zapsal Jiří Gruber, březen 2000

Bylo

Naším hostem byl docent Martin Prudký...

V neděli 20. února byl naším hostem docent Martin Prudký. Ze slov Izajášovy písně o Hospodinově vinici při bohoslužbách nám dosvědčil Boží věrnost i důsledky naší lidské nevěrnosti. V odpolední přednášce o vyznávání víry jasně zazněl důraz na jedinečnost Hospodina, Boha Izraele uprostřed světa nejrůznějších věr a pověr. Boží lid vyznával svého Boha „v akci“, tak, jak jej poznávali v životě společenství i událostech světa. V následující diskusi se objevila i otázka společné základny tří monoteistických náboženství - židovství, křesťanství a islámu - i problém srozumitelného a věrného tlumočení biblické zvěsti, zejména tzv. narativní teologie, tj. vyprávění příběhů, dosvědčujících Boží činy, tak, aby to posluchače vtáhlo a oslovilo. Ač pro nedostatek času nebylo možno víc než jen naťuknout otázky a načrtnout směr odpovědi, je setkání s člověkem, který má co říct, vždy přínosem.

A Martin má co říci ještě i příště...

ot

Domácí pobožnost

Kazatel 7, 1-2

Leptší jest jméno dobré nežli mast výborná, a den smrti než den narození člověka. Lépe jest jít do domu zármutku, nežli jít do domu hodování, pro dokonání každého člověka, a kdož jest živ, složí to v srdci svém.

Americký spisovatel arménského původu William Saroyan v jedné své knize píše: "Bůh miluje toho, kdo prohrává. Nenávidí toho, kdo vyhrává. A nedá ani zlamanou grešli za toho, kdo nikdy není ani tím ani oním." A pokračuje: "Proč miluje prohrávajícího? Protože ten člověk ví. Co ví? Ví alespoň to, že prohrál, a to z něho dělá kohosi skutečnějšího, opravdovějšího, než by třeba byl jinak. Proč nenávidí vyhrávajícího? Protože vyhrávání dělá z člověka blázna: vnuká mu pocit, že je ohromný, že mu nic nemůže vyjít špatně, že je jedna ruka s Bohem, což Bůh nemá rád..." Moudrá slova, že.

Naše pouť je lemována pomníky porážek a ztrát. Od spravedlivého Abela až po Jana Křtitele a od Ježíše znovu a dál přes albigenské, valdenské a další a další. Prohrál Hus, prohrál Mikuláš z Pelhřimova, prohrál Petr z Chelčic, Komenský, prohrála husitská reformace, ve vězení skončili její poslední obhájci, prohrála Jednota bratrská - a na tuto tradici jsme navázali my. Ne od slávy k slávě výš, nýbrž od porážky k porážce jdeme...

Únava a smutek, to jsou průvodní znaky tradice proher. Jsme unaveni ne proto, že by nám ubývalo sil a naše tělo chřadlo a náš duch vadl, ale proto, že na nás leží temný stín Lipan a Bílé hory. Nejen u nás, ale v celé Evropě jsou křesťané vyčerpaní, znaveni hříchy minulosti a sevření úzkostí dneška.

Přitom všichni cítíme, že by tomu mělo být jinak. Vždyť jsme svědky radosti: Kristus vstal z hrobu a jeho církev žije! Kdo jiný než právě křesťané by měl v tomto světě únavy, smutku a bílé nálady šfít naději? Víra je přece radost, bohoslužby jsou jasot, evangelium je zvěst o vítězství. Únava, smutek a žal nepatří do našeho života. Patříme přece Kristu a ten je radost a život a svoboda.

Starozákonní Kazatel se dívá na věc takto: Dobré jméno je nad výborný olej a den smrti nad den narození. Lépe je jít do domu truchlení než vejít do domu hodování... A o kousek dál radí: Lépe je slyšet důtku od moudrého než poslouchat opěvování od hlupáků.

Kazatel hovoří stejně pošetile jako ten arménský spisovatel, jenž chválí poražené. Oba schvalují ten stav, do jakého jsme se dostali: od porážky k porážce jde naše pouť. Kdo prohrává, ten ví, praví Saroyan ve své knize. Cesta porážek a proher vynáší na povrch, co výhry a úspěchy skrývají. Když člověk prohrává, poznává cosi, co není určeno úspěšným a zabydleným. Neúspěchy přinejmenším nutí každého, aby se zamýšlel nad smyslem svého bytí. Pohodlí neprovokuje, uspává. Člověk pak nechce nic vědět - o sobě ani o světě. Žije z legend, které mu televize nahraje. Žije v čase, který nezadržitelně spěje ke konci, ale on si to nechce přiznat, brání, kupuje a kupuje, jako by se ta příšera smrt dala uplatit penězi a blahobytem.

Kdo prohrává, ví - ví nejen to, že prohrál, ale ví i to, že život má svůj smutek i svoji hloubku, ten čtvrtý rozměr. Kdo prohrává, poznává, co je člověk. Že není bůh, že je slabý a smrtelný tvor, prach a popel...

Na prahu této veliké pravdy stojí dnes církev. Jde od porážky k porážce poznávajíc, kdo je člověk a kdo je ona sama. Jen málokdy v dějinách našeho národa byla pro pochopení této pravdy

tak příznivá situace. Celé generace jsme si nalhávali o člověku lži. Zvláště jedné jsme podléhali po dvě století – člověk se prý nese k dokonalosti, svět prý bude lepší a lepší. Výraz „pokrok“ se stal hodnotícím termínem i českých bohoslovců. Dnes už jen pošetilci sednou tomu bludu na lep. Přiblížila se k nám pravda o člověku tlumočená velmi výrazně třeba Heideborským katechismem, že člověk tihne ke zlu, je nakloněn pohrdat Bohem a klamat bližního a jen obrácení ke Kristu jej může změnit. Za pouhých 55 let porážek jsme se naučili víc pravdy než za 1000 let laciné nadřazenosti tzv. křesťanské civilizace.

Kdo prohrál, ten ví – ví nejen, že prohrál, ale začíná chápat boží pravdu. Bůh jednou rozhodl, že půjdeme cestou porážek. Na tom nic nezmění žádná taktika. Zachraňovat církev za cenu kompromisů se nikdy nevyplácelo. Pravda je jen jedna a je jasná: Kristus je král poražených. Kdo prohrává, ten ví. Ví o Bohu, a to je v životě nejdůležitější. Kdo prohrává, ten také ví, jak je slabý, jak je bezmocný, neschopný dostát nároku, který na něj doléhá. Ví, že si nemůže stačit sám. Kdo si razí cestu úspěchy, nabývá zdání, že je dobrý a že si sám vystačí. Kolika lidem by prospělo, kdyby prohráli...

Prohráli jsme kdysi a už zase prohráváme. Hrad a útěcha, skryš a síla, pomoc a záštita, radost a naděje, to je jen ten jediný, Bůh zjevený v Ježíši Kristu. Proto jsme prohráli, proto prohráváme, abychom v něm a u něho našli, bez čeho se nedá žít: spásu. V určité, možná nebezpečné zkratce se dá říci, že cesta porážek vede ke spáse. Bránit se jí znamená chtít si spásu vydobýt sám, věřit sobě. Kdo prohrál, ten si nevěří. Věřící tomu, kdo je silnější než neúspěchy, selhání a porážky. Kdo prohrál, ten ví – ví, že nepatří sobě; ví komu patří, děj se co děj.

Jen málokdy v dějinách byla situace tak příznivá. Umiráme – celá civilizace postavená na základech řecké filozofie a křesťanství, naše krásná Evropa umírá. A proto lépe než kdykoli předtím víme, že patříme Bohu, že jsme božím osobním vlastnictvím, na které má nárok jen on sám. Jsme jeho dědictví, jež spravuje mocí svého slova. Jsme jeho lid, jež vodi svou pravdou. Jsme jeho církev, nad kterou nezlámal hůl, jak bychom zasloužili.

Kdo prohrál, ten ví – ví, že prohrál a že je jen člověk, a ne bůh. Kdo prohrál, ten ví, komu patří, ví, kde je spása. „Dobré jméno je nad výborný olej...!“ A toho jména se drží zuby nehty. To jméno je mu nade vše. To jméno dává smysl jeho životu. To jméno přesahuje i smrt.

Ve středověku, kdy byli židé strašlivě pronásledováni, se znovu vynořila otázka, zda mají ještě nějaké proselyty. Je to radostný list v černé knize dějin, že se vyskytli ti, kdo se připojovali k pronásledovaným. Stát se židem znamenalo vzít na sebe strašlivé břemeno a tito lidé je brali, ať už pro to měli jakékoli důvody. Být tehdy křesťanem, praví židovský historik, přinášelo vesměs výhody, ale stát se židem, k tomu bylo třeba nesmírné touhy a odvahy.

Dnes si klademe otázku, zda má křesťanská církev své přistupující. Uvědomujeme si, jaké síly je třeba k rozhodnutí jít za Kristem, není to samozřejmé, vždycky je to dar. V knize dějin dneška bude kapitola o těch, kdo v církvi našli domov a v Kristu záštitu, tvořit krásnou ilustraci doby porážek. Ano, jsou to taky porážky a neúspěchy, bezvýchodnost a beznaděje, co přivádí lidi ze světa na práh božího lidu a k abecedě boží pravdy.

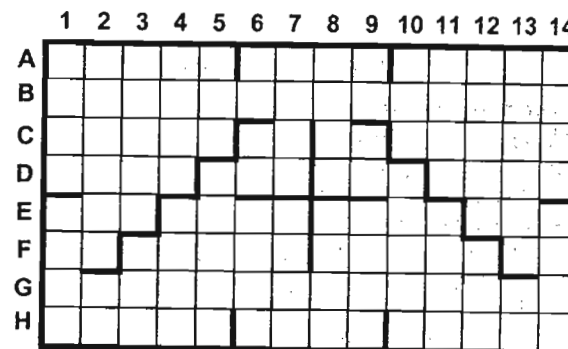
Ano, jdeme cestou porážek. Je doba úzkosti a smutku. Ale jen tato cesta má zaslíbení. A budoucnost. Boží myšlení je jiné než naše. Cesta porážek je cestou poznání, kdo jsem. A je to i cesta vyznání, komu patřím.

Cestou porážky šel Ježíš z Nazareta. Vítězství je až na konci této pouti.

Olga Tydlitátová

Křížovka

Z Mudrosloví národu slovanského podle F. L. Čelakovského



VODOROVNĚ: A. – Dobrá vůle něco vykonat; angl. lev; souhrn témat v knize. B. – **Začátek tajenky (české přísloví).** C. – Idumejské město, rodiště krále Adada (Gn 36,35 – dle kral.); tázací zájmeno; Evangelická akademie; koníčkování (vodácký výraz – něm.). D. – Franský kupec; jemný prášek v prašniku rostlin; textilní rostlina; část koňského postroje. E. – Vidiny ve spánku; kolejový dopravní prostředek; pták; shluk lidí. F. – Jiné ozn. WC; římská bohyně lovu; obec u Tišnova; slečna (zkr.). G. – **Konec tajenky.** H. – Podíl na kapitálu; jméno papouška; plácnutí dlaní o sebe.

SVISLE: 1. – Ohon; noční pták. 2. – Drženo v náruči (o dítěti); zkr. sportovních klubů. 3. – Na podzim seté obilí (mn. č.); citoslovce ťuknutí o sebe. 4. – Oslovení sestry jednoho z rodičů; viděl jsem (z lat.). 5. – Armádní sportovní hry (dřívější zkr.); místo (angl.). 6. – Iničály filmového režiséra (Starci na chmelu, Dáma na kolejkách); ozn. vozidel i letadel Kypru; spojka podřadící označující zápor věty způsobové. 7. – Modla; pokladna. 8. – Zušlechťené železo; hlemýžď. 9. – Zápor; pražská SPZ; alkoholický nápoj. 10. – Kanadská provincie (zkr.); rohovitý útvar na hřbetní straně konce prstu. 11. – Odebírám (přivlastňuji si); stará délková míra (palec). 12. – Lyžařská disciplína; vozko; citoslovce. 13. – Značka sportovní obuvi; mistrovství světa. 14. – Hedvika; dopravní prostředek lyžařů.

Pomůcka: Avith, treid.

Tajenka z březnového čísla:

Kostel krásli oltář, člověka milosrdenství (české přísloví)

Společenská rubrika

Brno I

Všem jubilantům přejeme Boží požehnání do dalších dnů a let.

V dubnu oslaví své životní jubileum:

1.4.	BEDNÁŘOVÁ Laura z Brna - města	81
10.4.	ŽIŽKOVÁ Vlasta z Brna - Lesné	81
11.4.	SAMEK Vladimír z Brna - Kohoutovic	40
11.4.	VLACHOVÁ Jitka z Brněnských Ivanovic	50
12.4.	BEDNÁŘ Jaroslav z Brna - Jundrova	90
15.4.	SCHEJBALOVÁ Marie z Brna - Nového Lískovce	84
17.4.	KUBÍK Vladimír z Brna - Trnité	84
18.4.	NETUŠIL David z Brna - Slatiny	30
18.4.	VYMAZALOVÁ Božena z Újezdu u Brna	70
20.4.	ŠEDIVÝ František z Brna - města	100
20.4.	KNESLOVÁ Marta z Brna - města	86
30.4.	VITOULOVÁ Drahomíra z Brna - města	50
30.4.	NYKODÝM Blahoslav z Újezdu u Brna	50

V únoru jsme se rozloučili:

- 22.2. Hedvika Sobotková z Brna ve věku 81 let
23.2. Anna Fraňková z Brna - Heršpic ve věku 86 let

Brno II

V dubnu oslaví své životní jubileum:

3. 4.	PAVLÍKOVÁ Marie z Brna	79
5. 4.	DRÁPALOVÁ Hana z Brna	79
5. 4.	SOCHOVÁ Věra z Brna - Král. Pole	70
8. 4.	TOMAN Josef z Brna	85
10. 4.	TURKOVÁ Božena z Brna	78
11. 4.	BRANDEJS Josef z Brna	82
13. 4.	DIVÁČKÝ Rudolf z Brna	82
17. 4.	Ing. SVOZIL Karel z Brna	77
17. 4.	CHYTRÁ Drahomíra z Brna - Bystrce	79
20. 4.	SPÁČILOVÁ Josefa z Brna	75
22. 4.	BARTLÍKOVÁ Miroslava z Brna - Řečkovice	77
23. 4.	SÍSOVÁ Anna z Brna - Král. Pole	86
25. 4.	MUDr. ŠVANDOVÁ Tamara z Brna	80
26. 4.	Doc. Ing. HAVÍŘ Břetislav z Brna	78
29. 4.	FREIBERGEROVÁ Věra z Brna	80

V únoru jsme se rozloučili:

5. 2. Miluše Umlášková z Brna (nar. 1910)
21. 2. Josef Jambor z Tišnova (nar. 1919)

Bude



Skautská slavnost

Celá akce se bude konat dne **2.4.2000.**

10:00 Bohoslužby v Červeném kostele

12:00 Oběd na faře na Opletalově ulici

14:00 Zahájení slavnosti v kostele na Pellicově ulici

15:00 Hry, soutěže, ukázky činnosti a prohlídka kluboven

16:30 Ukončení

Marek Baláš – vůdce oddílu

Velikonoce v Brně I

Na Květnou neděli budou pokřtěny Hana Lacková a Hana Maláčová, které se připravovaly ke křtu od poloviny minulého roku. Na Zelený čtvrtek večer se budou v Červeném kostele číst pašije a pěvecký sbor mládeže zazpívá velikonoční skladby J. S. Bacha. Na Velký pátek večer bude zpívat Cantate Domino a na Velikonoční neděli Cantate Domino spolu s Ratolestmi.

Blažkov

Také v letošním roce připravil sbor Brno I sborový víkend pro všechny generace, který se koná 26. - 28. 5., a dva týdenní běhy o prázdninách.

Na prvním běhu (22. 7. - 29. 7.) bude mít ranní a večerní pobožnosti sestra Hana Najbrtová a počítáme opět s návštěvou hostů z Basileje.

Druhý běh (29. 7. - 5. 8.) povede bratr farář Gruber a bratr Bureš. Je určen těm, kteří mají zájem o biblické vzdělávání a společný program během celého dne.

Ke všem pobytům se můžete přihlásit ve farní kanceláři nebo kazatelům.

Bratislava

První neděli v červnu (5.6) jsme přijali pozvání do našeho partnerského sboru, kterému „oplácíme“ návštěvu z loňského roku. Jádrem výjezdu tvoří pěvecký sbor mládeže pod vedením Martina Grombiřika a bratr farář, který byl pozván kázat. Čekáme, zda se k nám připojí i ostatní zájemci, abychom mohli rozhodnout o způsobu dopravy (auta, autobus). Přihlásit se můžete bratru faráři nebo Martinu Grombiřikovi.

Sousedská návštěva

V neděli 9. dubna bude mít v Betlémském a Červeném kostele kázání brněnský biskup Československé církve husitské bratr dr. Petr Šandera. Svou kancelář má v těsném sousedství

našeho sborového domu na Joštově ulici. Dál přitom působí ve své farnosti v Kuřimi. Abychom měli příležitost k delšímu rozhovoru, pozvali jsme jej jako hosta i na naše setkání střední generace následující čtvrtek - 13. dubna v 19.30 na faře. Můžete si připravit otázky o všem, co by Vás zajímalo ze života československé církve. Všichni jsou srdečně zváni.

Setkání české a slovenské evangelické mládeže

Setkání české a slovenské evangelické mládeže se připravuje i na letošní jaro. Tentokrát to bude už před Velikonocemi **7. - 9. dubna 2000** a na Moravě. Mládež z obou stran hranice je zvána do Hodonína. Téma setkání (a nadpis pozvánky) zní:

O hrobu Josefa z Arimatie.

V přednáškách a rozhovorech vystoupí Martin Horák, Ludovít Hroboň, Jiří Pavlica, Břetislav Rychlík – a určitě ještě mnozí jiní. Další informace o setkání, dopravě, přihláškách atd. ve sborech ČCE.

Varhanní koncert v Blahoslavově domě

Druhou řadu varhanních koncertů v Blahoslavově domě uzavře **v neděli 9. dubna 2000** koncert, při němž vystoupí Helena Vodičková. Přednese skladby těchto autorů: G. Muffat, F. X. Brix, J. Seger, J. Zach, J. K. Vaňhal, S. Scheidt, L. N. Clérabault, J. S. Bach. Začátek koncertu je tentokrát v 19 hodin. Srdečně zveme!

Ze sborů ČCE

Brno - Židenice

Jilkova 74

Farní úřad: Konečného 6, tel. 48538108

Bohoslužby o Velikonocích:

čtvrtek 20. 4. - 18.00

pátek 21. 4. - 9.00 a 18.00

nedělní bohoslužby vždy v 9.00

31. března ve 20.00 - sborové setkání

s rozhovorem o půstu

Biblická hodina - ve čtvrtek v 19.00

Mládež - v pondělí v 18.30

Děti - v úterý v 16.30 a ve čtvrtek v 16.00

Brno - Husovice

Netušilova 26, tel: 45212420

Bohoslužby v dubnu

2.4. 9.00

9.4. Dvorek 9.00

16.4. Dvorek 9.00

20.4. Zelený čtvrtek 17.30

21.4. Velký pátek 17.30 **VP**

23.4. Velikonoční neděle 9.00 **VP**

24.4. Velikonoční pondělí 9.00

30.4. 9.00

Husovický dvorek

je nedělní minifestival, navazující na pět ročníků úspěšné akce Parrésia v Horních Dubenkách. Jde o setkání zvěsti evangelia a řeči umění. První část tvoří bohoslužebné shromáždění, druhou divadelní či hudební vystoupení a malá výstava (instalovaná k tomu účelu pouze na jedno nedělní dopoledne). Produkce se odehrává na dvorku pod širým nebem, v případě nepříznivého počasí uvnitř v domě.

Začátek vždy v 9.00. Vstupné dobrovolné (sbírka).

Program:

neděle 9.4.

„Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?“ (Evangelium podle Marka 4,35-41)

POEZIE JANA Z KŘÍŽE, Divadlo Husa na provázku, Jan Šimek – SOCHY

neděle 16.4.

„Aj, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu. totiž na oslátku mladém.“ (Zachariáš 9,9)

TŘI POHÁDKY, (seznámení se znakovou řečí), Vlastní divadlo neslyšících JAMU, Zdeněk Bernát - PORTRÉTY

neděle 14.5.

„Velmi se veselím z Hospodina, neboť mě zahalil pláštěm spravedlnosti.“ (Izaiáš 61.10)

Eva Tálská, STÁRNUTÍ, Studio Dům, Petr Baran - FOTOGRAFIE

neděle 28.5.

„Jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám, a ještě přidá.“ (Evangelium podle Marka 4,24)

KONCERT, Quakvarteto, Ateliér MY - HLÍNA NEVIDOMÝCH

Změna programu vyhrazena.

www.iri.cz/ccehusovice

e-mail: ccehusovice@volny.cz

Zaujalo mne

Při poslechu rozhlasové stanice Vltava mne zaujalo a také potěšilo, že Mendelssohn-Bartholdy ve své poslední, 5. symfonii d-moll zvané Reformační použil v plném znění Lutherovu píseň Hrad přepevný je Pán Bůh náš. To, jak ji podává a následně rozvádí v různých variacích a formách, vypovídá o jeho vztahu k reformaci a o významu reformace v první polovině 19. století snad lépe, než by se dalo vyjádřit slovy. Mendelssohn se narodil v bohaté židovské rodině v Hamburku, ale svůj krátký život prožil spíše jako Evropan. Byl obdivovatelem Bacha. Jeho 5. symfonii doporučuji k poslechu.

lm

Skrytá církev

Březenovým hostem na setkání střední generace ve sboru Brno I byl tajně vysvěcený katolický biskup Jan Blaha, který nyní působí jako kaplan v Brně. Dozvěděli jsme se od něho, jakému tlaku byla vystavena katolická církev v 50. letech. Většina biskupů byla internována, profesoři teologie, řada kněží, řeholníků a řeholnic ve vězení. Mnoho kněží bylo přinuceno ke kolaboraci. Bylo proto třeba vytvořit paralelní a nezávislou církev.

Ta se soustředila kolem osoby PhDr. Felixe Maria Davidka, mimořádně nadaného a odvážného kněze, který byl po 13 a půl letech propuštěn z komunistického vězení. Zájemci o kněžství byli vzdělávání po bytech, ale vysvěcení mohli být z počátku jen v zahraničí. Janu Blahovi se to podařilo, když mu režim dovolil vycestovat na vědeckou konferenci v západním Německu. Byl vzděláním chemik a věnoval se mnoho let výzkumu v oboru analytické chemie a vývoje léčiva proti rakovině.

Později se rozhodli spolu s Davidkem požádat Vatikán o souhlas k udělení biskupského svěcení pro vhodné kandidáty, aby si mohla skrytá církev sama světit kněze. Biskup Blaha přitom zůstal spíš v pozadí, světícím biskupem se stal Davídek, který za dobu svého působení (zemřel roku 1988) vysvětil více než 250 kněží a několik biskupů. Byla to v celém světě ojedinělá situace. Podobné pokusy, ale v daleko menším měřítku, jsou známy z Maďarska a Rumunska.

Skrytá církev však postupně objevovala potřebu a nutnost činů, které přesahovaly dosavadní církevní tradiční praxi. Naléhavou se jevila například potřeba svěcení žen. Konkrétním důvodem byla zvláště citlivá otázka potřeby poskytovat svátosti (eucharistii a zpověď) ženám - většinou řádovým sestrám i četným laickým aktivistkám v ženských věznicích, kam po léta žádný muž a tedy ani kněz neměl přístup. Náš host to dnes vidí zdůvodněné především naléhavým požadavkem řešení potřeb mimořádně těžce pronásledované místní církve v tehdejší Československu, která svou snahou o řešení tohoto v době pronásledování palčivého problému se snažila zásadním způsobem přispět k pozitivní tradici celé církve včetně otázky celosvětového ethosu křesťanství. Pojetí kněžského poslání ve starobylé křesťanské tradici nevylučuje ženu, jak o tom mluví např. Pavlův list R 16, který výslovně zmiňuje také jáhenky v duchovní službě církve.

Skrytá církev také vysvětila řadu ženatých kněží. Bvli to muži původně latinského obřadu, kteří změnili ritus na byzantsko-slovanský. Důvodem bylo zabránění vymření kněží východního ritu. Východní církev v počtu asi 400 tisíc věřících byla úředně státem zakázána a věřící byli násilně zbaveni všech kněží a jejich kostely byly úředně předány pravoslavným podle sovětského diktátu. Otázka celibátu tím nebyla řešena, protože celibát v latinské církvi nemá biblický základ. Je pouze organizačním požadavkem praktikovaným celocírkevně teprve až od prvních let rané středověkých dějin.

Zajímavé bylo, když náš host vysvětloval potřebu reformace tím, že v církvi příliš převládalo anticko-pohanské pojetí světa a byly potlačeny židovské kořeny křesťanské víry. V hebrejské tradici by posuny založené na pohanském, právně-fimském chápání organizace duchovních struktur církevní obce a celé církve nebyly možné a myslitelné.

V současné situaci Vatikán žádá, aby se všichni tajně vysvěcení kněží nechali podmíněně znovu vysvětit, aby o jejich kněžském svěcení a jejich další službě nebylo pochybností. Část z nich s tím souhlasila, část to odmítá, neboť jednou udělená svátost kněžství je podobně jako křest neopakovatelná. Znamenalo by to zpochybnění služby těch, kteří je světili, a tím zpochybnění neviditelného a pouze na víře založeného udělení svátosti kněžského svěcení.

O této věci se stále vedou jednání a biskup Blaha, o jehož vlastním kněžským a biskupským svěcení pochybnost není, chápe jako svůj úkol být zastáncem a obhájcem těch bratří, kteří se zatím do plné církevní služby zapojit nemohou.

Vyprávěl nám o některých svých aktivitách a jednáních ve Vatikánu i o své vizi budoucího vývoje katolické církve, která podle něj bude muset vykonat ještě řadu významných dalších kroků v duchu 2. vatikánského koncilu, aby se co nejvíc přiblížila žádoucím ideálům církve v dnešním moderním světě a v neposlední řadě i ideálům skutečného ekumenismu a jednoty všech křesťanů.

Závěrem nás požádal o přímělné modlitby, aby církev našla větší odvahu k pravdě, k přijetí nového a směřovala k jednotě.

Jsmu mu vděčný za nebyvalou otevřenost a důvěru, s kterou před námi otevřel současné zápasy uvnitř katolické církve a věříme, že jeho vize budoucího vzájemného sblížení a porozumění se naplní.

Jg

Další malý skautský filmový festival

Po příznivých ohlasech na listopadové promítání filmů v Betlémském kostele a na naléhání z různých stran se 17. a 18. února uskutečnil Další Malý Filmový Festival (DMFF). V Betlémském kostele mohli tentokrát návštěvníci shlédnout akční sci-fi Matrix, úspěšný německý film Lola běží o život či americký thriller Uprchlík; náročné diváky jistě uspokojil Tarkovského Andrej Rublev a ty „smíchuchtivé“ zase komedie Svatý grál. Na své si přišly i děti, které kromě pohádky Pocahontas 2 potěšilo i hodinové pásmo oblíbeného Krtečka. Vítězek festivalu byl, stejně jako posledně, věnován SOS dětským vesničkám a činil 4006 Kč.

Kuba Marek

Výročí měsíce

150 let od narození

MUDr. Antonína Fleischera

Letos uplynulo 150 let od narození MUDr. Antonína Fleischera, vrchního zdravotního rady a proslulého entomologa, člena brněnského sboru od začátků v roce 1883. Dr. Antonín Fleischer se narodil na rovečské faře jako druhorozený syn faráře Benjamína Fleischera. Studoval na evangelickém gymnáziu v Těšíně. Jako sextán se začal zajímat o studium brouků. Později jako student medicíny dostal od rakouské vlády stipendium (1876) pro výzkum Šumavy, aby tam při známé kúrovcové katastrofě studoval tamější druhy brouků. Objevil tam několik druhů v Čechách dosud neznámých. Po řadě vědeckých monografií napsal ve dvacátých letech (dokončeno 1930) pro oblast nové republiky základní dílo „Přehled brouků fauny Československé republiky“, které vyšlo nákladem Moravského muzea zemského. Jeho práce se staly známými v přírodovědném světě a dva jím objevení brouci byli po něm nazváni. Mimoto měl na starosti rozsáhlou klientelu jako vyhledávaný český lékař i jako železniční lékař.

Propagoval tehdy málo známé luhačovické lázně. Stál při Dr. Františku Veselém u založení Společnosti lázní luhačovických a byl členem první správní rady. Tam se zúčastňoval styků se slovenskými vlastenci, zvláště z řad evangelické inteligence. V Brně ho bylo vidat uprostřed tehdejšího českého kulturního života. Byl např. starším přítelem Jiřího Mahena, který při jeho úmrtí napsal osobním vztahem prodchnutou báseň do Lidových novin. Je s podivem, jak to všechno mohl jeden člověk stačit. Bylo to nejen přirozené nadání, ale i velká píle, se kterou se až do posledních dnů života věnoval vědecké práci.

Byl oblíbeným společníkem, výborným zpěvákem a člověkem laskavého srdce. Podle sborové kroniky bychom ho zastihli spolu s farářem Václavem Pokorným při jednání na úřadech stran tehdejší kazatelské stanice. Podporoval evangelické studenty. Zemřel 22. 10. 1932 a rozloučení se konalo v kostele na Pellicově ul. za velké účasti sboru i veřejnosti.

Zlaté ruce

Ben Carson

Do rukou se mi dostala kniha, která mě velice zaujala. Kniha je z vydavatelství Advent-Orion a myslím si, že každému čtenáři může posloužit.

Ben Carson je primářem dětské neurochirurgické kliniky v Univerzitní nemocnici Johna Hopkinse. V knize vypráví svůj životní příběh, který začíná v černošském gettu, v rodině bez otce. V té době jeho život vypadá beznadějně - neučí se dobře, s kamarády má potíže - neboť je černoch, maminka nemá na živobytí.

Vyprávění dostává spád, když se Ben odevzdal Bohu a rozhodne se, že se jednou stane misionářem. S podporou matky a bratra začne studovat a dosáhne vzdělání lékaře. Na lékařské praxi pracuje na dětské neurochirurgii a nachází zde smysl života.

Z velké části se děj knihy odehrává právě na klinice, kde v tichu operačních sálů ožívají mnohdy ztracené naděje. Vrcholem jeho práce se stala operace siamských dvojčat, která byla spojena temenem hlavy. V roce 1987 byl vedoucím operačního týmu, kterému se podařilo dvojčata oddělit.

Životopisné Carsonovo vyprávění vstupuje do světa tiše, avšak důstojně, a v klidném toku líčení poskytuje i prostor k zamyšlení či inspiraci.

Katka Valentová

Boží okno

Výhled k velikonočnímu času nabízí nově vyšlá sbírka pašijních a velikonočních meditací „Boží okno“. Od první postní neděle až do velikonočních svátků nabízí čtenáři meditace, úvahy, homilie, písně - četbu zvoucí k zamyšlení a rozjímání. Autoři jsou holandští kazatelé a učitelé bohosloví Willem Barnard, Johannes M. Hasselaar, Jan Koopmans, Kornelis Heiko Miskotte, Oepke Noordmans, Wim G. Overbosch.

Tomu, kdo by si chtěl útlou knížku přečíst snadno a rychle, se myslím ani nehodí ji doporučit. Naopak přímo zve k soustředěnému čtení krátkých meditativních textů, promýšlení, návratu k jejich výpovědi, modlitbě. Ponouká k uspořádání „počítání“ předvelikonočního času - čtyřiceti dnů na cestě k Velikonocům, které vyprávějí o velikých Božích činech.

„Přišel k těm, mezi ty, kteří se nemohou sami zachránit. Stal se jedním z nás v tom nejužším slova smyslu. Patří to k podstatě jeho díla, že sám sebe nezachránil. ... Udělal, co bychom měli udělat my: spolehl na Boha“ (J. Koopmans). Dát se takto provázet k velikonočním svátkům, úvahami, které si nelíbují v nadnesenosti slov, zato ohledávají hloubku, ponor, účinek své výpovědi - to je knížka schopna nabídnout.

jv

Boží okno. Meditace na cestu k Velikonocům. Vybrala a uvedla Hebe Kohlbrugge. Z nizozemštiny přeložili Jana Irmannová a Jan A. Dus. 91 stran. V edici Bibliotheca Bohemica Batavica vydalo EMAN v Heršpichích 2000.

Tolerance

Milí bratři, milé sestry,

reaguji na stejně nadepsaný článek otištěný v únorovém čísle Setkávání (str. 12) a na „Otevřený dopis Katce Valentové“ z téhož čísla (str. 16). Jsem jeden z těch, který „se nepodepsal pod své dílo“ - opravu pravopisných chyb na kopiích internetových stránek sboru ČCE Brno I, které visely na nástěnce na faře. Článek Katky Valentové mřířím ovšem k něčemu obecnějšímu, než je jednotlivý případ, a o něco obecnějšího jde i mně. Nejdříve přesto k jednotlivému případu: Po jedné schůzce páteční mládeže jsme skutečně opravili ony chyby v jednom článku; nejdříve upoutaly mne, někdo další přinesl tužku a pak za všeobecného přihlížení chyby podtrhal. Přiznávám, že je to způsob spíše uličnický než uvážený, kdo zná přátelskou atmosféru mládeží, nebude se mu asi příliš divit. Vznikl z nálady okamžiku, nikoliv ze záměru potměšilého kritika. Netušili jsme samozřejmě, že tisk jedné takové barevné stránky stojí čtyřicet korun. Za vše, co jsme učinili nepřístojného, se jménem pátečních hřištníků omlouvám.

Nyní k věcem obecnějším, tedy ke „kritice“: Jsem rád, že náš sbor (Brno I) má své internetové stránky, je to výborný nápad a oceňuji práci těch, kteří je vytvářejí. Fakt, že je náš sbor křesťanský, nás ovšem nijak nezavazuje povinnosti dodržovat pravopisnou normu, obzvláště v textech, které nás veřejně prezentují. Je jistě smutné, je-li v jednom článku na internetové stránce 5 hrubých pravopisných chyb a jedno vyšínutí z větné vazby. Jakou zprávu tím asi do světa vysíláme? Jinou věcí je, že jsme lidé omylní a že si své chyby chceme odpouštět. Domnívám se ovšem, že nejdříve má stát snaha normy (zákonné, etické, pravopisné atd.) dodržovat, teprve pak má přicházet odpuštění, když se to nepodaří. Nikoliv naopak, to by znamenalo ztrátu všech měřítek a hodnot. A právě způsob argumentace článku, na který reaguji, takové opačné pořadí. zdá se, doporučuje. Mám navíc pocit, že to na stránkách Setkávání není hlas ojedinělý. Kombinací slov „společenství křesťanů“, „v našem sboru“, „hledání dobrého“ a „tolerance“ lze vynutit souhlas a pochvalu pro jakoukoliv činnost vyrůstající z půdy našeho sboru. To je ale velmi zavádějící: Jakákoliv činnost našeho sboru není dobrá jen proto, že je „naše“. „Naše“ činnosti mohou být dobré, průměrné, špatné i vynikající. Odvrhneme-li tuto škálu ve jménu křesťanské tolerance, ztratí pak pochvalu a vděčnost veškerý svůj lesk. Co s vděčností, rází-li si cestu zákazem kritiky? Kam se poděl kritický rozum, tolik vyzývaný naší teologií? Horuji tady za schopnost rozlišovat, nikoliv za kritiku hlava nehlava.

V našem nešťastném případě se navíc asi mísí věci lidské s věcmi „božskými“: Jistěže nám Pán dává radost z našeho společenství a z našeho společného činění. Neosvobozuje nás však, domnívám se, od jistých praktických zvyklostí a od potřeby našeho, lidského, rozlišování. Chválím tedy ty nápadité bratry a sestry, kteří přišli s internetovými stránkami a jsem za ně vděčný a zároveň kritizuji pravopisné chyby, které nás tam veřejně prezentují (opravil je už někdo na síti?). Problém nestojí buď-anebo; můžu se zároveň radovat a zároveň rozlišovat-kritizovat. Že zazněl jenom můj hlas kritický? – Omlouvám se; nebyla to připravená, nýbrž spontánní akce. Na druhou stranu si nemyslím, že je vždy třeba se řídit matematikou „za každé slovo kritické jedno slovo pochvalné“ nebo „nekritizuj, raději to udělej lépe“. Věřte nebo nevěřte, kritika je také tvůrčí činnost (přinejmenším je vždy součástí tvůrčího procesu) a někdy snad stačí na chyby upozornit. člověk nemůže vstupovat do nekonečného množství aktivit.

„Otevřený dopis Katce Valentové“ naznačuje, že naše téma přesahuje teď už i mnou nafukovaný problém pravopisných chyb. Kritiku namísto vděčnosti osvědčujeme v otázkách vystoupení pěveckého sboru, varhaníků, „našich vzácných farářů“ apod., zkrátka když „kdokoli cokoli ve sboru dělá“. Souhlasím, že vděčnost je krásná bylina a že jí u nás roste málo (každý ovšem potřebuje různé množství), není mi ale jasné, proč by se ten nedostatek měl řešit zákazem nebo nedoporučením pěstovat kritiku. Znovu: co s takhle skleníkově vypěstovaným vděkem? Nechal bych kritiku konat její potřebné dílo. Nevím ovšem, jak zařídit, abychom si projevovali více vděku, aniž by to zaváňlo povinností nebo nikdy neuhasínajícími křesťanskými úsměvy, které

brzy přestanou hrát. Obávám se, že problém spočívá také ve velikosti našeho sboru. Jak málo se známe, jak málo si často rozumíme a o kolika našich aktivitách ani navzájem nevíme! Existuje asi psychologický efekt odcizení a jisté lhostejnosti nebo někdy dokonce nevraživosti k tomu, co nepřichází ze skupiny mně nejbližších lidí, k tomu, co nevyhovuje mému pojetí zbožnosti, mým představám (o čemkoliv, třeba i o rychlosti varhanního doprovodu k písním, když už byli zmíněni varhaníci, jejichž počet a umění jsou ovšem úctyhodné a vděkuhodné!). Namítnete: Jsme přece křesťanský sbor. Ano, ale i křesťané jsou jenom lidé a v případě našeho velkoměstského sboru lidé často velmi vzdělaní, talentovaní a kritičtí. A když nějaký vděk projevujeme, tak asi jenom těm nejbližším, přátelům ve sboru... Nevím, jak okruh lidí, kterým jsme nahlas a zřetelně vděční, rozšířit, ale snažit se o to můžeme. Asi bychom přímo měli.

A na závěr: Toleranci, o kterou prosí sestra Valentová a kterou v našem velkém sboru mnoha různých skupin s mnoha různými názory tolik potřebujeme, by bylo velmi prospěšné doplňovat poznáváním těch odlišných názorů a snahou jim porozumět. Množství generací, dva faráři, dva kostely, mnoho učitelů nedělní školy, deset varhaníků, tři pěvecké sbory, tři skupiny mládeže, skaut atd. – odráží se taková mnohost a rozličnost např. zde, na stránkách Setkávání? Nechybějí tu diskuse, různé úhly pohledu na tutéž věc, představování menšinových aktivit? Částečně něco takového poskytují četné ankety, mám ovšem na mysli ještě hlubší a informativnější pohled. Je samozřejmě otázkou, jak dalece by to zajímalo členy II. sboru a naopak, ale takovou otázku lze položit už nad tímto článkem.

Jan Černý

Z nedělní školy

Otázky z témat probíraných v Nedělní škole

1. Řekni jedním slovem o čem si povídáme v Nedělní škole v tomto školním roce?
2. Jak se jmenoval prorok, který měl jít do Ninive?
3. Vyjmenuj první tři izraelské krále.
4. Který z nich prosil o moudrost?
5. Jak se jmenoval prorok, který napomínal krále Achaba?
6. Proč se Izaiáš zlobil na uzdraveného krále Chizkijáše, že ukázal babylónským posílům své poklady?
7. Jak se jmenoval král, který Izraelcům dovolil vrátit se z babylónského zajetí do Jeruzaléma a obnovit chrám?
8. Na co se vymlouval Jeremiáš, když ho Hospodin povolal za proroka?
9. Kvůli čemu káral Jeremiáš Izraelce v chrámové bráně?
10. Co znamená: „Jste v mých rukou jako hlína v rukou hmčivých?“

Koutek pro mládež

Bez přátel nemáš nic!

Žil jednou jeden malý chlapec, který se velmi špatně ovládal. Otec mu dal sáček plný hřebíků a řekl mu, vždy, když se rozzlobí, ať zatluče jeden hřebík do plotu vzadu za domem. První den chlapec zatloukl do plotu 37 hřebíků. Za několik týdnů se naučil kontrolovat svůj hněv a počet zatlučených hřebíků se postupně snižoval. Zjistil, že je jednodušší ovládat zlost, než zatloukat hřebíky do plotu. Nakonec přišel ten den, kdy se chlapec ani jednou nerozzlobil. Řekl to otci a ten mu navrhl, aby teď vytahoval vždy jeden hřebík, když se za celý den ani jednou nerozžene. Dny mýjely a chlapec po čase mohl říct otci, že v plotě nezůstal ani jeden hřebík.

Tehdy vzal otec chlapce za ruku a zavedl ho k plotu. Tam mu řekl: "Udělal jsi dobře, chlapče, ale podívej se na ty díry v plotě. Ten plot už nikdy nebude takový, jaký byl. Když řekneš něco ve zlosti, tak to zanechá právě takové jizvy, jako když zabodneš do člověka nůž a vytáhneš ho. Nezáleží na tom, kolikrát řekneš lituji, rána stále zůstává. Rána způsobená slovem bolí stejně jako fyzický úder. Přátelé jsou vlastně velmi vzácné drahokamy. Rozveselují tě a podporují ve všem. Vypoślechnou tě, když máš starosti, pochválí tě a vždy jsou ochotni ti otevřít své srdce."

Ukaž svým přátelům, jak moc ti na nich záleží.

Prosím tě, odpusť mi, jestli jsem v tobě zanechal diru! Jsi můj přítel a já si toho velmi vážím.

Sedmikrásek

Koho máme nejraději

Představte si, že Sedmikrásek dostal k svátku mnoho vlastností, ale s nikým se nerozdělil, všechno snědl sám a potom ho bolelo břicho.

Proto mu teď děti ukáží, jak se má správně rozdělit:

Dostanou dvě tabulky čokolády, názorně je rozlomí a rozdělí se.

Sedmikrásek je rád, že mu to děti ukázaly a za to jim poví příběh:

Jednou šel malý Sedmikrásek na procházku, když vtom uslyšel tenounký pláč.. Hledá, hledá, až najde v jamce zapomenutý míček Flíček (pomalovaný míček na ping-pong).

Pláče, protože ho tam nepořádné děti zapomněly a on neumí sám z jamky vyskočit. Sedmikrásek ho tedy vytáhne a míček mu slíbí, že mu ukáže něco, co je nejkrásnější, nejdražší a co má Sedmikrásek nejvíc rád. Sedmikrásek je zvědavý (a děti jistě taky, co to má Sedmikrásek nejvíc rád, co to asi bude?). A tak jde za míčkem, který se kutálí před ním. Nejprve objeví čokoládu – Sedmikrásek už jásá, ale míček ho vede dál. Pak objeví pěknou hračku – opět jásot, ale míček jde zase dál. Najdou i jiné pěkné věci, ale míček se stále kutálí dál (beze spěchu, u každého předmětu se zastaví a uvažují).

Sedmikrásek už má hlad, bolí ho nohy a vůbec se mu nechce. Vtom jej míček dovede k domečku, který přece dobře zná – je to jejich domek! A v něm maminka a tatínek! Utíká rychle domů a objímá se s rodiči – je mu s nimi nejlépe. Honem poděkuje míčkovi, že opravdu našli to, co má nejraději – maminku a tatínka. Spolu se radují.

Děti ukáží (rukama), jak moc mají maminku a tatínka rádi.

Uděláme jim radost, ano?

Zaspíváme jim písničku „Skákal pes“.

Každý dostane od Sedmikrásky čokoládu (poděkovat), a o tu se s někým podělí.

Až půjdou s maminkou a tatínkem, budou je stále držet za ruku, jako Sedmikrásek.

Všichni řeknou naráz „nashledanou“.

Z knihy Sedmikrásek

Brno I

Staršovstvo se na své březnové schůzi zabývalo přípravou výročního sborového shromáždění a velikonočních bohoslužeb. Dalo souhlas ke křtu dvou sester na Květnou neděli a bylo seznámeno s pozváním hostů. V říjnu bude v našem sboru kázat bratr farář Pavel Kalus z Krouny a doc. Jindřich Halama z Ochranovského seniorátu naší církve (dříve Jednota bratrská), který bude mít i odpolední přednášku o současné situaci v tomto společenství.

Bratr Bureš informoval o připravované cestě nedělní školy 11. června do sboru v Moravské Třebové a Muzea lokomotiv. Hovořilo se také o přípravě třech pobytů našeho sboru na Blažkově. Hodnotilo se setkání staršovstva s mládeží a podněty, které odtud vzešly. Možnost častějšího vysluhování Večeře Páně bude předmětem širších rozhovorů při některém sborovém odpoledni. Kazatelé dostali za úkol připravit model dvouletého konfirmačního cvičení. Staršovstvo by rádo v rozhovorech s mládeží pokračovalo, jako nejvhodnější termín se jeví podzim tohoto roku. Dále uvítalo nabídku dvou sester, které by se rády věnovaly prodeji knih v Červeném kostele. Bylo domluveno setkání komise stavební, finanční a internetové. Sbirka na potřeby českých sborů v zahraničí vynesla 6433 Kč.

Staršovstvo delší dobu hovořilo o přehledné zprávě o hospodaření za rok 1999, kterou sestavil bratr farář a rozhodlo, že s ní bude seznámen celý sbor vyvěšením na nástěnky v obou kostelech. V porovnání s loňským rokem se nám podařilo zvýšit příjmy vyšší obětavostí na saláru a úpravou nájmu. Současně se podařilo snížit některé provozní výdaje. Byla odsouhlasena koupě nového telefonu k přenášení bohoslužeb do sálu na faře, který bude zabezpečen proti krádeži. Nové přídavné topení v předních lavicích stálo 65000 Kč a dobře slouží. Díky tomu si i lidé sedají více dopředu, což si pochvalovali oba kazatelé. Bylo poděkováno středeční mládeži a sestře faráře za vymalování menšího sálu na faře. Nový koberec stál 12000 Kč. Sboru v Brandýse, který buduje nový sborový dům, byla odsouhlasena pomoc ve výši 15000 Kč. Staršovstvo přijalo nabídku sestry Hedviky Vojtiškové a pověřilo ji organizováním koncertů v Červeném kostele. Souboru Capella Academica bylo povoleno užívání učebny ke zkouškám houslové sekce. Dvě rodiny ohlásily přestup do sboru v Brně - Husovicích. Byl kritizován způsob distribuce výroční zprávy, příště proto bude sborový dopis opět v obálkách.

jg

Brno II

Na březnové schůzi byl nejrozsáhlejší částí jednání rozhovor se současným vikářem ve sboru, Mgr. Jiřím Malým. Podnětem k rozhovoru bylo únorové rozhodnutí staršovstva vyzvat bratra vikáře, aby zvážil možnost kandidovat ve sboru na uprázdněné kazatelské místo. Bratr vikář chtěl slyšet od starších sboru, jakou mají sami představu o budoucnosti sboru, jaké si pro svou práci stanoví způsoby a cíle. Zajímalo ho, co starší vidí jako klady a přednosti sboru, co se jim naopak jeví jako možné nedostatky nebo jevy hodné změny a nápravy. Rozhovor byl otevřený, přátelský; prokázal, že starší sboru i možný kandidát kazatelské práce v něm jsou schopni přistupovat k sobě navzájem s důvěrou - a spojují je dobrá očekávání pro církev.

Hospodářská část jednání se zaměřovala aktuálními úkoly při opravách Blahoslavova domu. Je připravena rozsáhlá oprava střechy a omítky obytného domu. Obě jsou nákladné, ale nesnesou odkladu. Naši situaci jako správců Blahoslavova domu ztěžuje nekázeň některých nájemníků, kteří neplatí řádně smluvní nájemné za pronajaté nebytové prostory. - Staršovstvo rovněž připravilo 2. část jednání sborového shromáždění, která se má zabývat právě hospodařením sboru.

Jv

Brno I

18.30 - staršovstvo - 10.4.
19.00 - sborové vzdělávání

17.00 - dětský klub
17.00 - biblická hodina (od 2. do 7. třídy)
18.00 - dorost - setkání mladší mládeže

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
15.00 - kavárnička (pro dříve narozené)
16.30 - konfirmační cvičení
18.30 - rozhovor nad Bibli - setkání dospělých
19.00 - sdružení mládeže

9.00 - příprava ke křtu
16.00 - konfirmační cvičení
17.00 - biblická hodina pro dospělé
18.00 - pastorační rozhovory (po domluvě)
19.30 - střední generace - 30.3., 13.4.

Pátek

15.00 - náboženství v Rychmanově
17.00 - mládež v Rychmanově
18.30 - zkouška pěveckého sboru
19.00 - setkání mládeže

9.40 - modlitební chvíle
10.00 - nedělní škola pro děti
11.00 - setkání na faře při kávě a čaji

Brno II

Pondělí

18.30 - staršovstvo - 3.4.

Úterý

15.00 - příprava konfirmandů I
18.00 - biblická hodina v Králově Poli
19.30 - třicátníci - 4.4., 17.4.

Středa

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
18.00 - biblická hodina v Blahoslavově domě
19.15 - mládež

Čtvrtek

15.00 - vyučování dětí I
16.00 - vyučování dětí II
16.15 - příprava konfirmandů II

Sobota

10.00 - služby Boží v DD Kociánka -
- 8.4., 22.4.

Neděle

9.00 - nedělní škola pro děti
10.00 - setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

SETKÁVÁNÍ - brněnský evangelický měsíčník. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. **Internet:** www.berolina.cz/ccebrno/setkavani.htm **Odpovědní redaktoři:** J. Gruber, J. Vítek. **Na čísle spolupracovali:** Marek Baláš, Miloslav Cahlík, Iva Malíková, Ludmila Marková, Daniela Ryšavá, Ctirad Novák, Pavel Nagy, PhDr. Eva Šimková, RNDr. Blahoslav Šimek, Katka Valentová a externí spolupracovníci. **Registrováno pod číslem: R7/98.** Vychází 10 × ročně poslední neděli v měsíci. Časopis je možné objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. **Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč, pro předplatitele 10 Kč.** **Adresa sboru ČCE Brno I - Opletalova 6, 602 00 Brno, tel.: 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, http://www.berolina.cz/ccebrno.** **Adresa sboru ČCE Brno II - Lidická 79, 602 00 Brno, tel.: 05/41 21 24 69, email: evsboii@iol.cz.**

Datum uzávěrky příštího čísla: 11. 4. 2000